

Kjak

Agga Niclasen
meining@meyl.fo

Eitt trúliga tolerant samfelag hevði góðtikið kristnar skúlar

Vit lósu í bíbliuni og lærdu sálmar uttanat. Blivu vit “indoktrinerað”? Endaðu vit sum nøkur frelst neythøvd? Helviti nei.

Við eini ráðstevnu fyri og útvarpsending eftir um Gud, og hvørt hann er til ella ikki, manglaði bara, at eitt felag fyri gudloysingar kom undan vatnskorpuni.

Hugtakið “brúkiligir idiotar”, aloftast kannað Lenin-sa lýsing av sovjettiskum sympatisørum í marknaðargrunðaða demokratinum vestanfyri, hevur sjáldan verið meiri hóskandi enn tá ið tað kemur til felagið Gudloysi. At síggja til er felagsskapurin, og tess giguti limir, ein hugmynda-lite senditík hjá vinstravendu bíbliu-bukandi elituni við síni heilt serstøku úrvalsfatán av trúar- og talifrælsi.

Henda pedantiska trásetan av Várharra, og hvørt hesin er til, og onnur teenage-problem, er nettupp tað, eksistensialisma fyri teenagearir! Og við Gudloysi hava hasi, ið halda, at frælsi er tilskilað tey politiskt korrektu, fingið sítt privata gonguherlið.

Tey eru so ússalig, at teirra apsalutta ræðumynd er sameiningin av skúla og trúgv. So, kann eitt prát um Gud avskepla ein barnaheila? Ja, siga føroyskir ateistar við sínum óliberalu, reittu og fordómafullu meiningum. Sum treytalesir Dawkins-dissiplar hava tey dubbað seg í krígunum ímóti kristni í fólaskúlanum, tó serliga kristnum frískúlum, har “indoktrineringin” opinberiliga er uppaftur ógvusligari. Tey lýsa hesar framúr skúlar sum eru teir ein framkomin útgáva av eini kristnari krossferð, hvørs missjón er at umvenda føroysk børn.

Hetta kann ikki kløkka nakran, tí vinstravendir ateistar tíma ikki meining og moralitet, frián vilja og mannalagnum. Eiðasørt blanda teir saman ateismu og sekularismu, og leggja líka í, um moralska poengið við menniskjanum kemur innanífrá ella uttanífrá: um meiningin við

lívnum er menniskjað sjálvt, ella um menniskjað bert gevur meining umvegis eina útvortis veru, Gud?

Teir tykjast at hata Gud og hansara harmleysu fylgdarmenn meiri enn teir elska seg og mannaættina. Ein kulturell vitanarelita, sum nokkso óvitandi heldur, at religiøsir skúlar eru massaproducentar av heilarænandi børnum, ið fara at hata rumparar og kvala stakar mammur, sum út í eitt bera fram sítt grenj um hvussu nógvar pengar tær kunnu fáa í Danmark. (Tað er bara tað, góðu mammur, vit — produktini av “høgravendum” kristniskúlum — finga aldri boð um slíkt, bara nasadirvið at siga... : “Men farið so til helvitis til Danmarkar við tykkum!”)

Óenergiskt greiðir ein viðmerkjari inni á gudloysi. fo frá: “... um vit endiliga eru tvingaði at góðtaka religiøsa indoktrineriing í almenna fólaskúlanum, so skal hon haldast langt vekk frá tí hon onki hevur við at gera, nevniliga vísind.”

Hetta ómentaða geylið hjá tagnaðartyrannisku elituni um “heilavasking” og “vísindi sigur, ... so halt kjaft!”, er bara tað mest ódemokratiska niðurlagið. Ikki tí, tað er væl neyvan so ørt at duga sína bíbliu. Bert við einum veruligum forstálsi av søguni um Káin og Ábel hevur tú undandragið, fert tú í holt við at tulka eitt sevjuríkt systkinadrama á akademiskum stigi.

Tað krevur ikki merkis-verdan intellektualitet at vita, at “vísindi” ikki er nakar substituttur fyri moralska sannføring. Og tí, hugsi eg, blíva militantu ateistarnir við: “Vit máa (sic) ikki loyva fleiri av hesum religiøsu friskúlunum, og í tann mun vit longu hava teir, máa vit arbeiða fram ímóti at fáa teir avskaffaðar.”

Á dett tolsemi! Og hetta frá teimum, ið annars ótolandi

útmerka seg í at fortelja øllum Dawkinsa skapningum, hvussu ótolerant “tey kristnu” eru. Upplagdi spurningurin er tí, hvør er minst tolerantur, tey kristnu ella ateistisku McCarthyittarnir?

Tað er vert at hava í mentu, at í skúlum, har lærarir læra næmingar um nakað so “indoktrinerandi” sum næstrakærleika, synd og náði, svarar hetta til knappar 20 minuttir dagliga—væl minni tíð, forrestin, enn lítli Rógvi brúkar uppá at láta sum um, at hann massadrepur fólk í videospølum, ella fitta Tina brúkar uppá at blíva prædikað til av, ja, tað veri seg KRIS, SSP-ráðgevingini ella, og mest ræðandi, Boga Hansen og hansara populistisku vanlukkuprofetum.

Og hóast hvørgan passar, tá er tað væl frægari at hoyra um eina altelskandi veru, vit kunnu kalla hana “Gud”, enn um eina mannahatska umhvørvisverndartrúgv, ið fortelur okkum, hvussu modernaðir vesturbúgvar verða grillaðir av tí at vit, síðani ídnaðarkollveltingina, enn hava eitt ómoralskt og ófyrigevandi forbrúksmynstur.

Eisini er vert at hava í huga, at grundin til, at vit læra kristni í Føroyum, har allar religiúnir, sambært trúarfrælsi, eru loyvdar, men av røttum ikki javnmettar, er tí at flestøll okkara, so ella so, eru kristin. (Hetta er faktiskt, sjálvt um Jenis meinir tað sama, eitt gott argument!)

Eg teljist millum hasi, ið halda, at reformerað kristni og demokrati umskarast og í ein ávísan mun, treyta hvørtannað. Kristni hevur verið fyri eini trúbot við tí úrsliti, at andstrúgv trumfar bókstavatrúgv, og landsins grundleggjandi lógir tær hjá meinigheitini. Kristindómur er festur í Upplýsingartíðini. Islam, hinvegin, er ein yvirgangstrúgv, privat sum alment. Og tí er eitt óreformerað islam

ósambærlikt við fólkaræði. Tað er væl heldur ongin tilvild, at hin fúli bróðurparturin av demokratiskum samfeløgum nettupp eru kristin. Ikki muslimsk. Ikki buddistisk. Kristin. Og tey londini í Afrika, sum klára seg so nógv best, tað vil siga, hava størstan búskaparvøkstur, og tí størst frælsi og eydnu, eru rímliga demokratisk og ríviliga kristin.

Sjálvt tann mest gløðandi nunnan ella heimamissjónski lærarin hevði havt ilt við at indoktrinerar børn í einum so tíðaravmarkaðum forum. Kortini er “indoktrineriing” mest brúktar orðið millum gudloysingar. Teir halda, at hesir skúlar eru ætlaðir at umvenda, ikki undirvísa.

Tað hevði verið áhugavert at fingið at vita frá bíbliubukandi elituni, nær ein lærari fer um mark. Hvat um ein lærari sigur við ein skúlanæming “Gud elskar teg”. Roynd at umvenda?

Mín boðskapur er einfaldur: slappið av! Sekularistiski panikkurin avdúkar, hvat eginliga býr aftanfyri teirra vanvirðing av “kristni í skúlanum”. Ein manglandi trúgv uppá hvat tey sjálvi halda og handla um, at byrja við. Og so ein manglandi trúgv uppá teirra egnu evni at fáa næsta ættarlið at koma í part við seg.

Álvaratos, at børn lættliga kunnu indoktrinerast, er at halda hánt um teirra treysti, hvat aðramáta er ein afturvendandi óvani í hesum erkvisnu fólksisidøgum. Enntá áðrenn tey gerast intellektuelt búgvín, hava børn ein innara fjanda, ið fortelur teimum ikki at trúgva uppá hvat sum helst.

Eg gekk hjá nonnunum. Vit lósu í bíbliuni, lærdu sálmar uttanat og samlaðu inn til óhvítar nýfðingar. Vit høvdu enntá eitt kapell. (Eg sigi kapell. Tað var meiri eitt glorifiserað skúr.)

Men blivu vit “indoktriner-

að? Endaðu vit sum nøkur frelst neythøvd? Helviti nei. Innbundnu bøkurnar vóru á tremur við Jesus úr Nasaret karikeraður í einum kittili við einum nóg so stórum skapningi. Og omanfyri Paulus og Jákup vóru orðaboblur, ið søgdu “vit eru bøssar”.

Ungfólk menna ein ivandi eginleika. So tá ið ein teenageari fær at vita, at alt frá kropsligum njótilsi til rættin at eiga ein Ferrari, er slíkt, tú endar í helviti fyri, dagar hann instinktívt eina mótsøgn millum hvat hann hevur hug til, og hvat verður væntað av honum.

Hetta førir oftani til, ikki indoktrineriing, men ein óstýriligan hug “at spenna móti broddinum”. Tað er alto ein myta, at trúarskúlar eru fabrikkir, ið framleiða gudsóttandi deiggjheilar.

Um nakað, tá hava produktini av trúarskúlum eina væl meiri samansetta skepsis enn “normal fólk”. Helst er tað so, eftir at í eitt áráð hava svøgt og vrakað “Hann”, at trúarskúling styrkir okkara bullshit-immunskipan. Eitt ótal av kristniskúlaðum fólki, eg veit um, eru í dag fráfallin kristin, men av tí liberala slagnum.

Samtíðis er tað alt vanligari, at tað eru teir moralsku relativistarnir við sínum ultrareyða økotripparií og agnostiska stakittsitarií—svakir eftir at gera sína meining til almannameining—ið seinni í lívinum nærum feðurmerkt klemma New Ageismu, undirhalds-buddismu og eina flagellantiska umhvørvismi, ið boðar: “Verðin endar, og vit verða øll mett eftir okkara Co2-forbrúki”. Suckers.

Vitonnur hava hoyrt alt hatta har fyrr, dómadagsprædikur við meira; eisini hatta har við at “finna” Gud og missa hann aftur áðrenn vit høvdu drukkíð okkara fyrstu øl.

Eitt frælst samfelag, eitt samfelag við einum farra av

sjálvsáliti, sum trúði uppá egnar rationalistiskar setningar, hevði ikki havt nakað problem, yvirhøvur, við kristnum frískúlum. Tað hevði vitað, at har var eitt betri, meiri mannasentrandi og liberalt alternativ har úti, ið til sjúund og síðst fer at fanga uppmærsemið hjá hesum “móttakiligu” børnum.

Tó, í dag, í hesari niðurvendari og misantropisku tíð, har tað er ein størri kjansur fyri at blíva kallaður ein “dálkari” og eitt “problem” heldur enn ein skilavera før fyri markleysum djúphugsni, stika humanistar á beininum. Tí halda teir tað vera nemmari at skjóta eftir teim kristnu, at spilla út og plága kristnar frískúlar, enn tað er at fáa sítt egna hús í lag.

Men at revsa tey religiøru fyri at tosa og gera samsvarandi við sína trúgv, er ekstremt ótolerant. Atferð, vit vanligu seta í samband við totaliter diktatur.

Og, um kristni, hví tá ikki eisini harta ideologiir og kommersialisering? “Ágangandi” boðskapur er allastaðni, líka frá drekkivørnum og klæðum til heilsufanatismu og umhvørvsverndartrúgv. Hví er tað, at tað bert eru tey kristnu, altíð tey kristnu, ið skulu halda sín boðskap fyri seg sjálvan?

Innast inni, tá ið óupplýstir ateistar heita á hatta ráðaríka statsapparatið at “avskaffa religiøsar frískúlar”, viðganga teir tap í hugsjónardystinum. Ístaðin fyri at skaffa sær ein rygg og ósmæðið leggja fram sínar sekularistisku áskoðanir, spela hasir forkelaðu gudloysingarnir til tað almenna stýrisvaldið at biðja og bøna tað um at sláa religiøsu alfonsarnar á knúgvarnar.

Tað er ósmiligt fyri upplýsingarstevnunna at liggja inni við slíkum representantum, ið uppføra seg sum nakrar yvirvaksnar kaffikellingar.